

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: **X., spol. s r. o., so sídlom v T., IČO: X.** zastúpeného **JUDr. D. K., advokátkou so sídlom v T.**, proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Bratislava, Mierová č. 23 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 26125/05 zo dňa 21. januára 2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 11. decembra 2008, č. k. 14S/26/2008-28, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave z 11. decembra 2008, č. k. 14S/26/2008-28 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 26125/05 zo dňa 21. januára 2008, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Colného úradu Nitra, PCÚ Trnava, ev. č. 0616410401252 zo dňa 17. júna 2004.

Krajský súd tak rozhodol podľa ustanovenia § 244 ods. 1, 2 a 3 a § 247 ods. 1, 2 a 3 OSP a § 24 ods. 2, 3 a 4 a § 36 ods. 1, 3, 6 a 7 zákona č. 199/2004 Z. z. - Colný zákon o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 199/2004 Z.z.“ alebo „colný zákon“), majúc za to, že správny orgán sa neriadil vyššie uvedenými ustanoveniami colného zákona.

Krajský súd predovšetkým poukázal na to, že v danom prípade ide o tovar obchodného charakteru, keď žalobca požiadal colný úrad o jeho prepustenie do colného režimu voľný obeh so žiadosťou o priznanie preferenčného zvýhodnenia colnej sadzby. V danom prípade colný úrad predmetný tovar do colného režimu voľný obeh síce prepustil, ale vymeral žalobcovi sumu dovozných platieb vo výške 103.196,- Sk, t. j. clo v sume 16.315,- Sk a daň z pridanej hodnoty v sume 86.881,- Sk, t. j. bez priznania preferenčného zvýhodnenia colnej sadzby. Podľa názoru krajského súdu v takomto prípade bolo povinnosťou správneho orgánu vydať vo veci písomné rozhodnutie s náležitosťami v zmysle § 36 ods. 1 a ods. 6 cit. zákona, teda aj s riadnym odôvodnením.

Ďalej krajský súd poukázal na to, že v pripojenom administratívnom spise sa žiadne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu nenachádza a teda súd nevie posúdiť, či vôbec prvostupňový správny orgán rozhodnutie vôbec vydal. V spise sa totiž nachádza len príloha rozhodnutia v colnom konaní č. 616410401252 obsahujúca výpočet platieb, z ktorej nevyplýva ako dospel správny orgán k určeniu výšky dovozných platieb. Tento nedostatok neodstránil ani žalovaný správny orgán v odvolacom konaní. Súd preto konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatočne zistený skutkový stav, pre jeho nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Táto skutočnosť je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci správnejmu orgánu na nové konanie v zmysle § 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP.

Pre úplnosť veci súd prvého stupňa uviedol, že aj rozhodnutie žalovaného vydaného na základe odvolania žalobcu tak, ako bolo vydané nespĺňa zákonné požiadavky na náležitosti administratívneho rozhodnutia v zmysle ustanovení Colného zákona a ustanovení správneho poriadku. Najväčšie nedostatky tohto rozhodnutia súd vidí v odôvodnení rozhodnutia, ktoré nepovažuje za zrozumiteľné, za určité a za presvedčivé. Absentuje akékoľvek vysvetlenie úvahy správneho orgánu v súvislosti s oboznámenými a zistenými skutočnosťami a najmä použitými právnymi predpismi. Rozhodnutie správneho orgánu každého stupňa musí byť také, aby si účastník, resp., teda tretia osoba, ktorá ho dostane do rúk, si mohla utvoriť z odôvodnenia obraz o prejednávanej veci a vydanom rozhodnutí. Podľa dostupnej literatúry zaoberajúcej sa otázkou náležitostí správneho rozhodnutia, v odôvodnení po opísaní podstaty veci má nasledovať rozbor dôkazov a ostatných podkladov pre rozhodnutie. Je potrebné reagovať na pripomienky a návrhy účastníka konania, na jeho vyjadrenie k podkladom rozhodnutia a vysporiadať sa s prípadnými rozpormi v jednotlivých dôkazoch. Uvedú sa závery o tom, ktoré skutočnosti sa považujú za nepochybne zistené, posúdi sa ich právny význam, vysloví úsudok o predmete konania a zdôvodní sa použitie právnej normy citovanej vo výroku rozhodnutia.

Napokon súd poukázal aj na skutočnosť, že pokiaľ žalovaný rozhodoval o odvolaní žalobcu viac ako tri roky, dopustil sa nielen porušenia ustanovenia § 85 ods. 1 a 2 colného zákona, § 49 správneho poriadku ale aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie namietajúc, že rozsudok Krajského súdu v Trnave zn. 14S/26/2008-28 zo dňa 11.12.2008, nie je vecne správny. Žalovaný je toho právneho názoru, že skutkový stav danej právnej veci bol colnými orgánmi dostatočne zistený a že rozhodnutie žalovaného, ako odvolacieho správneho orgánu, je dostatočne zrozumiteľné. Podľa žalovaného rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na správne a dostatočne zistený skutkový stav veci oboma colnými orgánmi ako aj na dostatočnú zrozumiteľnosť oboch rozhodnutí, keď žalobca bol colným úradom upozornený, že vyhlásenie na faktúre od dodávateľa nemožno považovať za dôkaz o pôvode tovaru a tovaru teda nemožno priznať preferenčné sadzobné zaobchádzanie. Následne bol žalobcom uplatnený kód 100 v odseku 6

colného vyhlásenia a deklarovaný tovar bol dňa 17.06.2004 prepustený do colného režimu voľný obeh bez preferenčnej colnej sadzby.

Poukázal tiež na to, že Colný úrad pri vymeraní dovoznej platby vychádzal z platnej právnej úpravy účinnej ku dňu prijatia predmetného colného vyhlásenia podaného žalobcom, ako deklarantom, na prepustenie predmetného tovaru do colného režimu voľný obeh v súlade s článkom 201 ods. 1, 2 a 3 nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 zo dňa 12.10.1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Colný kódex“). Podľa tohto ustanovenia, colný dlh pri dovoze vzniká prepustením tovaru, ktorý podlieha dovoznému clu do voľného obehu. Colný dlh vzniká v okamihu prijatia daného colného vyhlásenia. Dlžníkom je deklarant.

S poukazom na články 80 a 89 nariadenia Komisie (EHS) 2454/93 z 02. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92, ktorým sa ustanovuje Colný kódex spoločenstva v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „nariadenie Komisie č. 2454/93“), ako aj článok 2 bod 2 nariadenia Rady (ES) č. 1207/2001 z 11. júna 2001 o postupoch pre umožnenie vydávania sprievodných osvedčení EUR. 1, na prípravu fakturačných vyhlásení a formulárov EUR. 2 a na vydávanie niektorých schválených vývozných povolení podľa doložiek spravujúcich preferenčné obchodovanie medzi Európskym spoločenstvom a niektorými krajinami a o zrušení nariadenia (EHS) č. 3351/83, uviedol, že vyhlásenie dodávateľa (nie vývozcu) o pôvode tovaru na faktúre č. 11/06/04 mohlo byť použité len ako dôkaz na podporu žiadostí o vydanie dôkazu o pôvode tovaru vývozcom podľa nariadenia Rady (ES) č. 1207/2001, na podporu žiadostí o vydanie sprievodných osvedčení EUR. 1, alebo ako základ pre prípravu vyhlásení na faktúre vývozcom. Vyhlásenie dodávateľa na faktúre č. 11/06/04 nemohlo byť použité ako dôkaz o pôvode tovaru na priznanie preferenčného colného zaobchádzania, pretože ako dôkaz o pôvode tovaru môže byť podľa článku 89 nariadenia Komisie 2454/93 použité a pre colné orgány relevantné (okrem sprievodného osvedčenia EUR. 1 vydaného colnými prípadne inými vládnymi orgánmi) len vyhlásenie na faktúre vydané vývozcom (teda nie dodávateľom).

S ohľadom na vyššie uvedené ustanovenia a zistený skutkový stav danej právnej veci, vyhlásenie dodávateľa predmetného tovaru na faktúre, ktoré žalobca predložil v colnom konaní, nemožno podľa žalovaného považovať za dostatočný dôkaz na preukázanie pôvodu predmetného tovaru v oprávnenej krajine, z toho dôvodu colné orgány predloženú faktúru č. 11/06/04 neuznali ako dôkaz o preukázaní pôvodu tovaru, nepriznali tovaru preferenčné colné zaobchádzanie a rozhodnutím vydaným v colnom konaní ev. č. 0616410401252 zo dňa 14.06.2004 v súlade s právnymi predpismi vymerali žalobcovi, ako deklarantovi, dovozné clo v sume 16.315,- Sk.

Podľa tvrdenia žalovaného prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Nitra, pobočka colného úradu Trnava, spĺňa všetky náležitosti rozhodnutia vydaného v colnom konaní (§ 36 Colného zákona).

Žalovaný mal za to, že aj on sa vo svojom rozhodnutí dostatočne vysporiadal s meritom veci, ktoré v odôvodnení riadne opísal, uviedol, čo účastník konania v odvolaní namieta a k podaným námietkam podal svoj právny názor a výklad. V rozhodnutí boli zároveň uvedené ustanovenia a právne predpisy, na základe ktorých druhostupňový správny orgán rozhodoval, ako aj subsumovanie právneho prípadu pod dané aplikované ustanovenia; v rozhodnutí uviedol dôkazy, ktoré vykonal, dostatočne analyzoval ustanovenia právnych predpisov, ktoré vylučovalo použitie vyhlásenia na faktúre dodávateľom, ako dôkaz o pôvode tovaru a uviedol ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bol žalobca povinný na uznanie preferenčného sadzobného zaobchádzania predložiť iný relevantný dôkaz o pôvode tovaru – vyhlásenie na faktúre vývozcom alebo sprievodné osvedčenie EUR. 1.

Prihliadnuc na všetky uvádzané dôkazy, fakty a argumenty v tomto vyjadrení, v spojení s predloženými dôkaznými prostriedkami vyplývajúcimi zo spisového materiálu, žalovaný v konaní navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 221 ods. 1 písm. h) OSP rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zn. 14S/26/2008-28 zo dňa 11. decembra 2008 zrušil a žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznal.

Žalobca vo svojom vyjadrení sa nestotožnil s názormi žalovaného uvedenými v odvolaní nesúhlasiac s jeho názorom, že skutkový stav v predmetnej veci bol colnými orgánmi dostatočne zistený a že rozhodnutie žalovaného, ako odvolacieho správneho orgánu, je dostatočne zrozumiteľné. Trvajúc na dôvodoch žaloby uviedol, že meritum veci spočíva v skutočnosti, že prvostupňový správny orgán – Colný úrad Nitra, pobočka colného úradu Trnava rozhodnutím vydaným v colnom konaní č. 0616410401252 zo dňa 17.06.2004 prepustil do navrhovaného colného režimu voľný obeh deklarovaný tovar – kyselina boritá v množstve 23.100 kg, pričom vymeral sumu dovoznej platby vo výške 103.196,- Sk (suma cla 16.315,- Sk a daň z pridanej hodnoty 86.881,- Sk), pričom nepriznal preferenčné zvýhodnenie colnej sadzby, čo žalobca považuje za nesprávne a nezákonné.

Uviedol, že prílohu odvolania tvorila faktúra dodávateľa E. so sídlom v L., dodávateľa predmetného tovaru pre celú Európu. Na predmetnej faktúre dodávateľ vyhlasuje, že predmetný tovar má pôvod v Turecku a spĺňa podmienky na použitie preferenčného režimu so Slovenskou republikou. Z uvedeného vyhlásenia dodávateľa je zrejmé, že toto spĺňa všetky náležitosti podľa prílohy; na predmetnej faktúre je to doslovne uvedené v anglickom jazyku.

Z uvedeného vyhlásenia dodávateľa je zrejmé, že toto spĺňa všetky náležitosti podľa prílohy č. 1 nariadenia Rady (ES) č. 1207/2001 z 11. júna 2001 o postupoch pre umožnenie vydávania sprievodných osvedčení EUR. 1, na prípravu fakturačných vyhlásení a formulárov EUR. 2 a na vydávanie niektorých schválených vývozných povolení podľa doložiek spravujúcich preferenčné obchodovanie medzi Európskym spoločenstvom a niektorými krajinami a o zrušení nariadenia (EHS) č. 3351/83 (ďalej len „nariadenie 1207/2001“).

S poukazom na články 1 písm. a/, 2 ods. 1, 3 a 5 ods. 1 nariadenie 1207/2001 žalobca má za to, že v predmetnom prípade v súlade s nariadením 1207/2001 preukázal všetky náležitosti na priznanie preferenčného pôvodu výrobkov. Colný orgán nezohľadnil vyhlásenie dodávateľa, ktorým bol E. L. Žalobca má za to, že správny orgán v súvislosti s vyššie uvedeným riadne nezistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil.

S poukazom na články 6 ods. 1 až 4, 9 a 10 ods. 1, 2 nariadenie 1207/2001, ktoré colným orgánom poskytujú široké právne nástroje, ako v prípade pochybností o vyhlásení dodávateľa môže colný orgán objasniť skutkový stav veci. Správny orgán podľa žalobcu túto možnosť v predmetnej veci nevyužil, pričom za účelom preukázania pôvodu tovaru striktne vyžadoval tlačivo EUR. 1, čím konal v rozpore s nariadením 1207/2001. Takto potom aj konštatovanie žalovaného v odolaní, že colný úrad pri vymeraní dovoznej platby vychádzal z platnej právnej úpravy ku dňu prijatia predmetného colného vyhlásenia podaného žalobcom, je nesprávne.

Argumentácia žalovaného čl. 2 bodom 2 nariadenia 1207/2001, t. j., že vývozcovia použijú vyhlásenia dodávateľov ako dôkaz najmä na podporu žiadostí o vydanie sprievodných osvedčení EUR. 1 alebo ako základ pre prípravu fakturačných vyhlásení, alebo formulárov EUR. 2 je zmätočná, nakoľko v predmetnom prípade išlo o vyhlásenie dodávateľa podľa čl. 2 ods. 1 predmetného nariadenia. E.. L. bol dodávateľom kyseliny boritej, nie vývozcom. Preto postupoval podľa čl. 2 ods. 1 v spojení s čl. 3 a čl. 5 a podľa Prílohy 1 nariadenia 1207/2001. Nesprávny je potom podľa žalobcu i záver žalovaného „... vyhlásenie dodávateľa (nie vývozcu) o pôvode tovaru na faktúre č. 11/06/04 mohlo byť použité len ako dôkaz na podporu žiadosti O vydanie dôkazu o pôvode tovaru vývozcom podľa nariadenia Rady (ES) č. 1207/2001, na podporu žiadostí o vydanie sprievodných osvedčení EUR. 1 alebo ako základ pre prípravu vyhlásení na faktúre vývozcom. Vyhlásenie dodávateľa na faktúre č. 11/06/04 nemohlo byť použité ako dôkaz o pôvode tovaru na priznanie preferenčného colného zaobchádzania, pretože ako dôkaz o pôvode tovaru môže byť podľa článku 89 nariadenia Komisie 2454/93 použité a pre colné orgány relevantné (okrem sprievodného osvedčenia EUR. 1 vydaného colnými prípadne inými vládnymi orgánmi) len vyhlásenie na faktúre vydané vývozcom (teda nie dodávateľom)“. Uvedený právny názor žalovaného nevychádza z platného právneho stavu a je v rozpore s nariadením 1207/2001. Žalovaný taktiež nepostupoval podľa príslušných ustanovení nariadenia 1207/2001 pri pochybnosti o priznaní preferenčného pôvodu tovaru.

Žalobca považoval v súvislosti s podaným odvolaním žalovaného za potrebné uviesť, že žalovaný pri svojom rozhodovaní o priznaní preferenčného zaobchádzania s tovarom nezohľadnil ani rozhodnutie Komisie - rozhodnutie Výboru pre colnú spoluprácu ES - Turecko č. 1/1999 z 28.05.1999, ktoré je v súčasnosti nahradené rozhodnutím

Komisie - rozhodnutie Výboru pre colnú spoluprácu ES - Turecko č. 1/2006 z 26.09.2006, ktorým sa ustanovujú podrobné pravidlá uplatňovania rozhodnutia Asociačnej rady ES – Turecko č. 1/95 (2006/646/ES). Ako dôkazný prostriedok pripojil aj vzory prehlásení o pôvode tovaru v každom z úradných jazykov EÚ spolu s materiálom „Dôkazy preferenčného pôvodu a statusu“ vydaným Colnou správou Českej republiky, z ktorého vyplýva, že medzi EÚ a Tureckom existuje colná únia aj oblasť voľného obchodu a že ako dôkaz preferenčného pôvodu tovaru je možné použiť vyhlásenie dodávateľa.

Na základe uvedeného žalobca nesúhlasil s vyjadrením žalovaného, že vyhlásenie dodávateľa na predmetného tovaru na faktúre, ktoré žalobca predložil v colnom konaní, nemožno považovať za dostatočný dôkaz na preukázanie pôvodu predmetného tovaru v oprávnenej krajine, ani s jeho vyjadrením, že v druhostupňovom rozhodnutí uviedol dôkazy, ktoré vykonal, a dostatočne analyzoval ustanovenia právnych predpisov, ktoré vylučovali použitie vyhlásenia na faktúre dodávateľom, ako dôkaz o pôvode tovaru a uviedol sadzobného zaobchádzania predložiť iný relevantný dôkaz o pôvode tovaru – vyhlásenie na faktúre vývozcom alebo sprievodné osvedčenie EUR. 1.

Žalobca mal ďalej za to, že žalovaný rozhodovaním o predmetnom odvolaní, ktoré trvalo viac ako 3 roky, porušil žalobcovo Ústavou Slovenskej republiky garantované právo na súdnu a inú právnu ochranu, čím negatívne spôsobom ovplyvnil jeho podnikateľské správanie a rozhodovanie.

Navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 14S/26/2008-28 zo dňa 11. decembra 2008 ako vecne správny potvrdil.

V prípade, že rozhodnutie Krajského súdu v Trnave nepotvrdí žiadal, aby na základe § 109 ods. 1 písm. c/ OSP prerušil konanie a podal prejudiciálnu otázku na Súdny dvor Európskych spoločenstiev v znení, či je žalobcu, kedy ako dôkaz pre priznanie preferenčného pôvodu tovaru použil vyhlásenie dodávateľa E. podľa nariadenia 1207/2001, v súlade s colnými predpismi Spoločenstva?

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve skúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia (§ 247 ods. 1 OSP).

Clo je peňažnou platbou vyberanou štátom pri vývoze a dovoze tovaru cez štátnu - colnú hranicu. Napriek svojej fiskálnej funkcii clo nemá povahu sankcie.

V zmysle § 36 ods. 3 zákona č. 199/2004 Z. z. sa na písomné vyhotovenie rozhodnutia, ktorým sa tovar prepúšťa do navrhovaného colného režimu, sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, na druhej strane podľa § 85 ods. 1 zákona č. 199/2004 Z. z. na konanie podľa colného zákona alebo podľa osobitného predpisu (nariadenie Rady (EHS) č. 2913/92 v platnom znení a nariadenie Komisie (EHS) č. 2454/93 v platnom znení) sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní – *zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov* (ďalej aj „správny poriadok“), ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

Z uvedeného vyplýva, že na konanie pred colným orgánom, a teda aj odvolacím orgánom sa vzťahujú ustanovenia správneho poriadku. Keďže konanie pred odvolacím orgánom nie je podrobne upravené, platia preň obdobne ustanovenia správneho poriadku upravujúce prvostupňové konanie, teda aj ustanovenia § 32 až 34 správneho poriadku.

Poukazujúc na ustanovenia § 85 ods. 1 colného zákona v spojení s § 3 ods. 4 správneho poriadku vychádzajúc zo zásady materiálnej pravdy upravenej v § 3 ods. 4 ako jedna z hlavných zásad správneho konania, ktorá sa aplikuje aj pre colné konanie, musia rozhodnutia správnych orgánov vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Vychádzajúc z obsahu administratívneho a súdneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sa síce nestotožnil s tvrdením krajského súdu, že v administratívnom spise sa nenachádza rozhodnutie prvostupňového colného orgánu a že toto nemá náležitosti v zmysle § 36 ods. 1 a 6 colného zákona (rozhodnutie sa nachádza na štvrtom liste odzadu spisu na overenej kópii vyplneného tlačiva bez uvedenia čísla listu), avšak stotožnil sa s jeho názorom, že v rozhodnutí žalovaného absentuje náležité vysvetlenie úvahy správneho orgánu v súvislosti s oboznámenými a zistenými skutočnosťami a najmä použitými právnymi predpismi a že nereaguje na žalobcove námietky a návrhy uvedené v odvolaní a dôvodné pochybnosti o správnosti a presvedčivosti rozhodnutia vzbudzuje aj neprimeraná dĺžka odvolacieho konania.

Ak už súdy v správnom súdnictve tolerujú colným orgánom, že nie celkom v súlade s ustanovením § 250d ods. 1 OSP a v rozpore s ostanou súdnou praxou, ktorá za „spisy žalovaného správneho orgánu“ považuje iba úplný zažurnalizovaný a originálny spisový materiál orgánu verejnej správy v danej veci (keď spisy musia obsahovať aj originály dokladov o doručení rozhodnutí) predkladajú súdu iba kópie spisového materiálu, byť overené, nemôže im tolerovať neúplné skutkové zistenia a nevyporiadanie sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

V tomto smere aj postup colného orgánu v čase rozhodovania o žiadosti na prepustenie tovaru s použitím preferenčného režimu považuje najvyšší súd za pochybný, v rozpore so zásadou materiálnej pravdy a takýto postup možno považovať za vadu, ktorá spôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru najvyššieho súdu nepochybil krajský súd, ak rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a preto jeho rozhodnutie podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

I keď treba súhlasiť s názorom žalovaného, že žalobca deklarovaný obchod uskutočnil už v čase po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie, treba mu vytnúť, že sa dostatočne nevyporiadal s otázkou, aké dôkazy mal žalobca predložiť na podporu svojich tvrdení, a prečo podľa názoru žalovaného vyhlásenie dodávateľa E. podľa nariadenia 1207/2001 je pre priznanie preferenčného pôvodu tovaru nedostatočné, a to aj vo vzťahu k colným predpisom spoločenstva. S touto otázkou, ktorú žiadal žalobca preložiť Súdnemu dvoru Európskej únie ako otázku predbežnú, sa teda v prvom rade musí vo svojom rozhodnutí vypořiadat' žalovaný.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko úspešný žalobca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania zo spisu nevyplynuli (§ 151 ods. 1, 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 17. marca 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenie:

Petra Slezáková